

Datum van inontvangstneming : 13/01/2017

Zaak C-628/16

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

5 december 2016

Verwijzende rechter:

Bundesfinanzgericht - Außenstelle Linz (Oostenrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

30 november 2016

Verzoekende partij:

Kreuzmayr GmbH

Betrokken instantie:

Finanzamt Linz

BFG

BUNDESFINANZGERICHT

REPUBLIEK OOSTENRIJK

BESCHIKKING

Het Bundesfinanzgericht (federale belastingrechter in eerste aanleg) heeft [OMISSIS] in de zaak Kreuzmayr GmbH [OMISSIS] over de door het Finanzamt Linz (belastingdienst Linz) opgelegde btw-aanslag 2008 van 8 januari 2010 beslist dat

aan het Hof van Justitie van de Europese Unie overeenkomstig artikel 267 VWEU de volgende prejudiciële vragen worden voorgelegd:

Vraag 1:

Moet in gevallen zoals dat in het hoofdgeding, waarin een belastingplichtige X1 over in lidstaat A opgeslagen goederen beschikt en deze goederen heeft verkocht aan een belastingplichtige X2, die ten aanzien van X1 het voornemen heeft geuit om de goederen naar lidstaat B te vervoeren en ten aanzien van hem zijn btw-identificatienummer van lidstaat B heeft gebruikt;

X2 deze goederen heeft doorverkocht aan een belastingplichtige X3, waarbij X2 en X3 overeenkwamen dat X3 de goederen van lidstaat A naar lidstaat B zou vervoeren of laten vervoeren, X3 de goederen van lidstaat A naar lidstaat B heeft vervoerd of laten vervoeren en X3 reeds in lidstaat A over de goederen kon beschikken als een eigenaar;

X2 echter niet aan X1 heeft meegedeeld dat hij de goederen reeds doorverkocht voordat zij lidstaat A verlieten,

en X1 ook niet kon weten dat het niet X2 was die de goederen van lidstaat A naar lidstaat B zou vervoeren of laten vervoeren,

het Unierecht aldus worden uitgelegd dat de plaats van levering van X1 aan X2 wordt bepaald overeenkomstig artikel 32, lid 1, van richtlijn 2006/112/EG, zodat de levering van X1 aan X2 de intracommunautaire levering (met verplaatsing) („bewegte Lieferung”) is? **[Or. 2]**

Vraag 2:

Indien vraag 1 ontkennend moet worden beantwoord, moet het Unierecht dan aldus worden uitgelegd dat X3 de btw van lidstaat B die X2 hem heeft gefactureerd, toch mag aftrekken als voorbelasting, voor zover hij de afgenomen goederen gebruikt voor zijn in lidstaat B belaste handelingen en hem geen misbruik van aftrek kan worden verweten?

Vraag 3:

Indien vraag 1 bevestigend moet worden beantwoord en X1 later te weten komt dat X3 het vervoer heeft georganiseerd en reeds in lidstaat A als een eigenaar over de goederen kon beschikken, moet het Unierecht dan aldus worden uitgelegd dat de levering van X1 aan X2 met terugwerkende kracht haar aard van intracommunautaire levering verliest (dat zij met andere woorden met terugwerkende kracht als de zogenaamde levering zonder verplaatsing – „ruhende Lieferung” – moet worden beschouwd)?

A.) Feiten:

Belastingplichtige X1 had in verschillende Duitse raffinaderijen productcontingenten. Hij heeft aardolieproducten aan belastingplichtige X2 verkocht. Na aanbetaling van de betreffende prijs ontving X2 van X1 afhaalnummers en –documenten aan de hand waarvan de producten konden worden afgehaald. X2 verbond zich er ten aanzien van X1 toe om voor het vervoer van de producten van Duitsland (lidstaat A) naar Oostenrijk (lidstaat B) te zorgen en hij gebruikte ten aanzien van X1 zijn Oostenrijks btw-nummer. X2 heeft deze producten aan belastingplichtige X3 (verzoekende partij in het hoofdgeding) doorverkocht, is met X3 overeengekomen dat X3 de producten zou

vervoeren of laten vervoeren, en heeft de betrokken afhaalnummers en – documenten aan X3 doorgegeven. X2 heeft X1 daarover echter niet ingelicht.

Ofschoon X1 ervan uitging dat X2 de producten doorverkoopt als zuiver commerciële onderneming, kon hij (dus) niet zien of zij al waren doorverkocht of niet. X1 kon alleen vaststellen dat door X2 bestelde aardolieproducten werden afgehaald.

Zoals overeengekomen met X2 heeft X3 de producten vervoerd of laten vervoeren, waarbij hij de producten liet afhalen door zijn medewerkers of derden (vervoerders) die hiermee door X3 waren belast. Concreet betreft het leveringen in een tijdvak van april tot oktober 2007.

X1 heeft de leveringen aan X2 beschouwd als (belastingvrije) intracommunautaire leveringen. X2 heeft aan X3 facturen uitgereikt met afzonderlijke vermelding van de Oostenrijkse btw. X3 heeft deze facturen betaald en de desbetreffende aftrek in rekening gebracht voor 2008 (wegens een afwijkend boekjaar, van april tot en met maart) (X3 gebruikte deze producten voor zijn belaste handelingen). De belastingdienst aanvaardde deze aftrek aanvankelijk. Later kwam (in het kader van een belastingonderzoek) aan het licht **[Or. 3]** dat X2 deze gefactureerde btw niet had aangegeven en niet had afgedragen. X3 was zich er niet van bewust dat dit de bedoeling van X2 was en behoorde zich daarvan ook niet bewust te zijn. Als rechtvaardiging voor zijn handelwijze, stelde X2 dat zijn leveringen aan X3 in Duitsland (lidstaat A) hadden plaatsgevonden (en daar belastingvrij zijn), zodat zij in Oostenrijk niet belastbaar zijn. Vervolgens wijzigde X2 de facturen aan X3 zodanig dat daarin geen btw meer werd vermeld. X2 betaalde de volgens hem per vergissing vermelde btw echter niet terug aan X3. Zelfs als de btw ten onrechte was vermeld, zou X3 de aan X2 betaalde btw niet meer kunnen terugkrijgen van X2, aangezien die ondertussen insolvent is verklaard.

Volgens X3 was er geen wettelijke grondslag voor de wijziging van de facturen door X2.

De belastingdienst schrapte echter de vooraftek van X3, op grond dat de plaats van de leveringen van X2 aan X3 niet in Oostenrijk ligt. Voorts stelde de belastingdienst dat er ook geen recht op aftrek was door correctie van de facturen.

In het kader van een burgerrechtelijk proces tussen X1 en X2 (X1 eiste schulden van X2 op) werd het duidelijk dat de klanten van X2 zorgden voor het vervoer van de producten. X1 heeft de Duitse belastingdienst hiervan op de hoogte gesteld, die daarop van X1 Duitse btw navorderde.

De Unabhängige Finanzsenat (onafhankelijke rechterlijke instantie in belastingzaken), die op dat ogenblik nog bevoegd was ter zake, heeft bij beslissing van 5 februari 2013 [OMISSIS] het beroep van X3 tegen de schrapping van de aftrek toegewezen. De belastingdienst is tegen deze beslissing opgekomen bij het Verwaltungsgerichtshof (hoogste bestuursrechter), dat bij arrest van 29 juni 2016

[OMISSIS] de beslissing van de Unabhängige Finanzsenat heeft vernietigd omdat zij inhoudelijk onrechtmatig was. De motivering van het Verwaltungsgerichtshof luidde dat uit de loutere mogelijkheid dat X1 zijn leveringen aan X2 bij vergissing, maar te goeder trouw, als intracommunautaire leveringen heeft aangemerkt, niet volgt dat X3 btw kan aftrekken met betrekking tot facturen die de (objectief gezien) intracommunautaire leveringen van X2 aan X3 betreffen.

Het Verwaltungsgerichtshof is niet ingegaan op de al door de Unabhängige Finanzsenat in zijn beslissing uiteengezette en in het verweerschrift uitvoerig gemotiveerde stelling dat uit de overwegingen van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de punten 35 en 36 van het arrest van 16 december 2010, C-430/09, Euro Tyre, die voorrang zouden hebben op punt 45, moet worden afgeleid dat de leveringen van X1 aan X2 de verplaatsing inhouden („bewegte Lieferung”) (intracommunautair zijn), waardoor de leveringen van X2 aan X3 geen verplaatsing inhouden („ruhende Lieferung”) en dus in Oostenrijk zijn verricht, zodat een recht op aftrek bestaat.

Volgens het Verwaltungsgerichtshof zijn de overwegingen in de beslissing van de Unabhängige Finanzsenat dat er ook met betrekking tot het recht op aftrek gewettigd vertrouwen kan bestaan, onjuist, op grond dat een dergelijke bescherming **[Or. 4]** niet kan worden afgeleid uit de bepalingen over het gewettigd vertrouwen inzake de belastingvrijstelling van leveringen die objectief gezien niet intracommunautair zijn.

Het thans bevoegde Bundesfinanzgericht heeft nog geen beslissing gegeven op het aldus opnieuw aanhangige (voormalige) beroep (thans bezwaar).

In het geding is dus of X3 de door de belastingdienst geschrapte voorbelasting mag aftrekken.

B.) Toepasselijke bepalingen:

Unierecht

Artikel 31 van richtlijn 2006/112/EG bepaalt:

„Ingeval het goed niet wordt verzonden of vervoerd, wordt als plaats van levering aangemerkt de plaats waar het goed zich op het tijdstip van de levering bevindt.”

Artikel 32, lid 1, van richtlijn 2006/112 luidt:

„Ingeval het goed door de leverancier, door de afnemer of door een derde wordt verzonden of vervoerd, wordt als plaats van levering aangemerkt de plaats waar het goed zich op het tijdstip van vertrek van de verzending of het vervoer naar de afnemer bevindt.”

In artikel 168, onder a), van richtlijn 2006/112 is bepaald:

„Voor zover de goederen en diensten worden gebruikt voor de belaste handelingen van een belastingplichtige, is deze gerechtigd in de lidstaat waar hij deze handelingen verricht, van het door hem verschuldigde belastingbedrag de volgende bedragen af te trekken: de btw die in die lidstaat verschuldigd of voldaan is voor de goederenleveringen of de diensten die een andere belastingplichtige voor hem heeft verricht.”

Oostenrijks recht

§ 3, lid 7, van het Umsatzsteuergesetz 1994 (wet op de omzetbelasting; hierna: „UStG 1994”) bepaalt:

„De plaats van de levering is de plaats waar het goed zich bevindt op het ogenblik van de overdracht van de beschikkingsbevoegdheid.”

§ 3, lid 8, UStG 1994 luidt:

„Wanneer het te leveren goed door de leverancier of de afnemer wordt vervoerd of verzonden, wordt de levering geacht te zijn verricht op de plaats van vertrek van het vervoer of de verzending naar de afnemer of in diens opdracht naar een derde.”

§ 12, lid 1, UStG 1994 bepaalt:

„De ondernemer mag de belasting die hem door een andere ondernemer specifiek is gefactureerd voor leveringen of andere prestaties die in het binnenland voor zijn onderneming zijn verricht als vooraf betaalde belasting in aftrek brengen. **[Or. 5]**

[...]

Indien de levering of een andere prestatie wordt verricht aan een ondernemer die wist of behoorde te weten dat de betrokken handeling verband houdt met btw-fraude of andere financiële delicten inzake btw, vervalt het recht op aftrek. Dit geldt met name ook indien een dergelijk financieel delict betrekking heeft op een eerdere of latere handeling in de keten.”

Duits recht

„Wanneer het te leveren goed door de leverancier, de afnemer of een door de leverancier of afnemer aangewezen derde wordt vervoerd of verzonden, wordt de levering overeenkomstig § 3, lid 6, eerste volzin, UStG geacht te zijn verricht op de plaats van vertrek van het vervoer of de verzending naar de afnemer of in diens opdracht naar een derde.”

C.) Overwegingen en voorgestelde antwoorden:

C.a.) Vraag 1:

In de zaak die heeft geleid tot het arrest van het Hof van 16 december 2010, C-430/09, Euro Tyre, zorgde de eerste afnemer voor het vervoer. Aangezien op zich beschouwd zowel de levering aan de eerste afnemer als die aan de tweede afnemer onder de bewoordingen van artikel 32, lid 1, van richtlijn 2006/112 valt, en slechts één levering de intracommunautaire levering (met verplaatsing) kan zijn (zie punt 24 van dit arrest), moest het Hof uitzetten welke levering de levering met verplaatsing is. Daartoe maakte het een aantal overwegingen.

In punt 35 van het arrest Euro Tyre heeft het Hof geoordeeld dat indien de eerste afnemer het voornemen heeft geuit om de goederen naar een andere lidstaat dan de lidstaat van levering te vervoeren en zich kenbaar heeft gemaakt met zijn door deze andere lidstaat toegekend btw-identificatienummer, het de eerste leverancier vrij stond om de door hem verrichte handeling te beschouwen als een intracommunautaire levering.

Volgens punt 36 van dit arrest is dit echter niet het geval wanneer de eerste afnemer zijn leverancier ervan op de hoogte heeft gebracht dat de goederen zouden worden doorverkocht voordat zij de lidstaat van levering hebben verlaten.

Volgens punt 45 van dit arrest kan (in de hierboven uiteengezette gevallen) de eerste levering enkel als intracommunautair worden beschouwd indien de macht om als een eigenaar over de goederen te beschikken pas op de tweede afnemer is overgegaan in de lidstaat van bestemming.

Indien punt 35 aldus zou moeten worden uitgelegd dat de levering van de eerste leverancier weliswaar niet de intracommunautaire levering is, maar hij zijn levering (op grond van het beginsel van **[Or. 6]** gewettigd vertrouwen) mag beschouwen als de intracommunautaire, dan zou de levering van de tweede leverancier de intracommunautaire levering zijn en zouden de verdere overwegingen van het Hof over welke levering de intracommunautaire levering is, overbodig zijn geweest en zou er nooit sprake zijn van de door het Hof erkende mogelijkheid dat de levering van de eerste leverancier de intracommunautaire levering is.

De overweging in punt 35 zou dus aldus kunnen worden uitgelegd dat indien de genoemde voorwaarden zijn vervuld, de eerste levering de intracommunautaire levering is.

In de zaak die heeft geleid tot dat arrest zorgde evenwel de eerste afnemer voor het vervoer (waarbij hij het vervoer door de tweede afnemer liet verrichten), terwijl in het hoofdgeding daarentegen de tweede afnemer (X3) voor het vervoer zorgde. Niettemin zijn ook in het hoofdgeding alle in de punten 35 en 36 uiteengezette feitelijke elementen aanwezig. De overwegingen in de punten 35 en 36 zijn derhalve ook van belang voor het hoofdgeding.

Aangezien in gevallen zoals dat in het hoofdgeding de tweede afnemer (X3) reeds in de lidstaat van levering (A) over de goederen kon beschikken als een eigenaar,

staan, gelet op bovengenoemde veronderstellingen, de overwegingen in de punten 35 en 36 op gespannen voet met de overwegingen in punt 45.

Dit zou kunnen worden verholpen door punt 45 aldus uit te leggen dat het vanuit het gezichtspunt van de leverancier mogelijk moet zijn dat de macht om als een eigenaar over de goederen te beschikken pas in de lidstaat van bestemming wordt overgedragen aan een eventuele tweede afnemer. De overwegingen in de punten 35 en 36 zouden immers zinloos zijn indien het ging om de daadwerkelijke overdracht van de beschikkingsbevoegdheid.

Hiertegen pleit dat punt 45 overbodig zou zijn indien het zou moeten worden begrepen zoals uiteengezet, aangezien in het geval dat de eerste afnemer geen mededeling in de zin van punt 36 heeft gedaan, vanuit het gezichtspunt van de leverancier altijd de mogelijkheid bestaat dat de eerste afnemer de beschikkingsbevoegdheid pas in de lidstaat van bestemming aan een eventuele tweede afnemer overdraagt.

Bijgevolg moet in gevallen zoals dat in het hoofdgeding worden bepaald of er voorrang moet worden verleend aan de overwegingen in de punten 35 en 36 dan wel die in punt 45.

Aangezien de leverancier zonder mededeling in die zin niet kan beoordelen of er wel een tweede afnemer is, en zelfs in het geval dat hij vermoedt dat er een tweede afnemer is, evenmin kan beoordelen waar die de beschikkingsbevoegdheid heeft verkregen, heeft het oordeel in de punten 35 en 36 voorrang. Bijgevolg moet punt 45 aldus worden uitgelegd dat het afhangt van het gezichtspunt van de leverancier.

Ook in punt 42 van zijn arrest van 6 september 2012, C-273/11, Mecsek-Gabona, heeft het Hof erop gewezen dat de beoordeling van een levering in wezen afhangt van de gegevens die de leverancier van zijn afnemer ontvangt.

In zijn arrest van 27 september 2012, C-587/10, VSTR, heeft het Hof de overwegingen van het arrest Euro Tyre bevestigd.

Wie verzendt of vervoert in de zin van artikel 32, lid 1, van richtlijn 2006/112 moet dus niet worden beoordeeld aan de hand van objectieve criteria, maar vanuit het gezichtspunt van de leverancier. **[Or. 7]**

Dit is echter niet het geval wanneer de leverancier zich ervan bewust is of behoort te zijn dat hij vanuit het gezichtspunt van zijn leverancier wordt beschouwd als degene die verzendt of vervoert. Twee opeenvolgende intracommunautaire leveringen zijn immers niet mogelijk (zie punt 24 van het arrest van 16 december 2010, C-430/09, Euro Tyre).

In casu is vanuit het gezichtspunt van X1 X2 degene die de goederen heeft vervoerd of verzonden. X2 was zich bewust van deze zienswijze of behoorde dit

te zijn. X2 heeft immers ten aanzien van X1 verklaard dat hij de goederen naar lidstaat B zou verzenden of vervoeren en heeft hem niet meegedeeld dat hij de goederen reeds had doorverkocht voordat zij lidstaat A hadden verlaten. Bijgevolg moet de verzending of het vervoer uitsluitend aan X2 worden toegeschreven.

Bijgevolg wordt enkel de plaats van de levering van X1 aan X2 (en niet ook de plaats van de levering van X2 aan X3) bepaald overeenkomstig artikel 32, lid 1, van richtlijn 2006/112.

Zelfs wanneer in principe (wegens de organisatie van het vervoer door X3) ook de plaats van de levering van X2 aan X3 overeenkomstig artikel 32, lid 1, van richtlijn 2006/112 zou worden bepaald, zou daaruit niet volgen dat de eerdere levering (van X1 aan X2) niet onder artikel 32, lid 1, van richtlijn 2006/112 valt. Bij ketentransacties moeten de leveringen immers in de volgorde van de keten worden beoordeeld. Indien de eerste levering als de levering met verplaatsing moet worden beschouwd, dan is de tweede levering de levering zonder verplaatsing, ook al is zij op zich beschouwd (ook) een levering met verplaatsing, en niet omgekeerd.

De verwijzende rechter geeft derhalve in overweging om vraag 1 bevestigend te beantwoorden.

Opmerking:

De vraag welke levering eventueel belastingvrij is, rijst pas na beantwoording van de vraag waar de betreffende plaats van uitvoering ligt. Uit de bepalingen inzake belastingvrijstelling kunnen dus geen conclusies over de plaats van uitvoering worden getrokken.

C.b.) Vraag 2:

Om deze vraag te beantwoorden, moet worden nagegaan of X3 erop mocht vertrouwen dat X2 de btw van lidstaat B terecht factureerde.

Het Unierecht en het nationale (Oostenrijkse) recht bepalen niets over gewettigd vertrouwen met betrekking tot het recht op aftrek. Dit kan echter worden afgeleid uit de algemene rechtsbeginselen.

Bescherming van het gewettigd vertrouwen in gevallen zoals dat in het hoofdgeding is gerechtvaardigd op volgende gronden:

Wanneer een belastingplichtige door hem gekochte goederen van een lidstaat naar een andere lidstaat verzendt of vervoert, dan moet hij in principe ervan uitgaan dat de levering aan hem wordt verricht in de lidstaat van oorsprong (en dus de intracommunautaire levering is). Reikt zijn leverancier hem echter een factuur met btw van de lidstaat van aankomst uit, dan kan dit vanuit het gezichtspunt van de

[Or. 8] belastingplichtige terecht zijn indien er een eerdere levering aan zijn leverancier is die als intracommunautaire levering kan worden aangemerkt.

Er is geen sprake van omstandigheden op grond waarvan X3 reden had om aan te nemen dat er zeker geen eerdere leverancier in de keten was. De omstandigheid dat X2 de afhaalnummers en –documenten heeft doorgegeven aan X3 wijst er integendeel op dat er een directe eerdere leverancier was. Aangezien de eerdere leverancier de goederen niet heeft vervoerd of laten vervoeren en X3 geen reden had om aan te nemen dat X2 aan X1 had meegedeeld dat X3 de goederen zou vervoeren of laten vervoeren, mocht X3 ervan uitgaan dat de eerdere leverancier en X2 waren overeengekomen dat X2 de goederen zou vervoeren of laten vervoeren. Vanuit het gezichtspunt van X3 kan dus niet worden uitgesloten dat de eerdere leverancier zijn leveringen aan X2 terecht als intracommunautair beschouwde en overeenkomstige facturen aan X2 heeft uitgereikt (wat inderdaad in casu het geval was). X2 zou dus terecht facturen met btw van lidstaat B kunnen hebben uitgereikt.

Dat uiteindelijk doorslaggevend is waar de beschikkingsbevoegdheid daadwerkelijk wordt overgedragen (anders zou vraag 1 bevestigend moeten worden beantwoord en was vraag 2 niet gerezen), was niet vanzelfsprekend op het ogenblik van de leveringen, aangezien het arrest Euro Tyre pas daarna is uitgesproken. In dit opzicht hoefde X3 zich niet af te vragen of de door X2 uitgereikte facturen correct waren.

De verwijzende rechter geeft derhalve in overweging om vraag 2 bevestigend te beantwoorden.

C.c.) Vraag 3:

Indien vraag 3 moet worden beantwoord (ingeval vraag 1 bevestigend wordt beantwoord), mocht X1 erop vertrouwen dat de verklaringen van X2 correct waren. Bescherming van het gewettigd vertrouwen verdwijnt echter nooit a posteriori (maar bestaat mogelijk niet vanaf het begin), dus ook niet wanneer er later meer inzicht is. Dat de Duitse belastingdienst de leveringen van X1 aan X2 (later) heeft aangemerkt als de leveringen zonder verplaatsing en bijgevolg Duitse btw heeft geheven, is dus niet relevant.

De verwijzende rechter geeft derhalve in overweging om vraag 3 ontkennend te beantwoorden.

D.) Rechtvaardiging van de prejudiciële verwijzing:

[OMISSIS] **[Or. 9]**

[OMISSIS] **E.) Relevantie van de voorgelegde vragen:**

De inhoud van de bepalingen van de richtlijn zijn omgezet bij de onder B.) vermelde nationale bepalingen. De uitlegging van de aangevoerde bepalingen van de richtlijn is dus ook van belang voor de uitlegging van de aangevoerde nationale bepalingen.

Indien het gewettigd vertrouwen met betrekking tot btw-af trek moet worden beschermd op grond van de algemene beginselen van Unierecht, dan moet dit ook op het nationale niveau worden beschermd.

In het hoofdgeding staat het recht op aftrek van X3 met betrekking tot de leveringen van X2 ter discussie.

Indien vraag 1 bevestigend moet worden beantwoord, moet de levering aan X3 worden geacht te zijn verricht in lidstaat B. Aangezien niet wordt betwist dat X3 niet wist of behoorde te weten dat X2 de btw die hij aan X3 had gefactureerd, niet zou afdragen, heeft X3 recht op aftrek.

Indien vraag 3 ontkennend moet worden beantwoord, moet de levering aan X3 worden geacht te zijn verricht in lidstaat B, zoals hierboven. Het recht op aftrek verdwijnt dus niet a posteriori, ook niet omdat X2 de facturen in die zin heeft gewijzigd dat er geen btw meer wordt vermeld, aangezien correcte facturen niet rechtsgeldig kunnen worden gecorrigeerd.

Vraag 2 betreft rechtstreeks het recht op aftrek.

De beantwoording van de voorgelegde vragen is dus van wezenlijk belang voor het hoofdgeding.

De zaak is nog hangende op het ogenblik van de prejudiciële verwijzing naar het Hof.

F.) Bestaan van twijfel:

Het antwoord op de onderhavige rechtsvragen is niet zo evident dat geen ruimte voor twijfel in de zin van de rechtspraak van het Hof (arrest van 6 oktober 1982, 283/81, CILFIT) kan bestaan. **[Or. 10]**

[OMISSIS]

[OMISSIS]

Linz, 30 november 2016

[OMISSIS]